

Komt een dier bij de dokter

Bouwien Jansen

Komt een dier bij
de dokter

Met illustraties van Sylvia Weve

moon

© 2013 Bouwien Jansen en Moon, Amsterdam

Illustraties © 2013 Sylvia Weve

Omslagontwerp baqap

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1727 6

NUR 282

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 488 1798 6

Voor Zeger en Noor

Logeren

‘Is het gek dat ik niet lig te huilen?’ vraagt Bente aan de bult in het bed naast haar.

‘Weet niet,’ bromt de bult.

‘Geen traantje te bekennen,’ zucht Bente. Ze wrijft over haar wangen.

‘Hier ook niet.’

‘Bram?’

‘Ja?’

‘Vind jij het...’ Bente aarzelt.

‘... stiekem ook wel leuk?’ zegt de bult vanuit het donker.

Bente grijnst. Kijk, daarom is het nou zo fijn om een tweelingbroer te hebben. Je kunt altijd in elkaars kop kijken. ‘Julie lijken wel twee computers met één harde schijf,’ zegt papa altijd.

‘Wel een beetje erg van ons, hè,’ zegt Bram.

‘Ja,’ zegt Bente.

Even is het stil.

‘Maar het is toch ook gewoon leuk?’ vraagt Bram.

‘Vet leuk,’ zegt Bente. ‘Super-extreem-mega-giga-leuk.’

‘Niet dat van pap en mam, natuurlijk.’

‘Nee, dat niet.’

‘Maar dat we nu bij opa mogen logeren.’

‘Misschien wel heel lang.’

‘Dat mag je niet zeggen.’

‘Alsof jij dat niet denkt.’

In de verte klinkt een vaag geloei.

‘De gibbons,’ fluistert Bram.

‘JOEHOEOEOE!’ brult Bente terug. ‘Kom, we gaan eruit!’ Ze staat al naast haar bed.

Dat papa en mama misschien uit elkaar gaan, is stom.

Maar logeren naast de dierentuin, ja sorry hoor, dat is gewoon leuk.

Twée sleutels

Opa's huis staat op de beste plek van de wereld. Tenminste, dat vinden Bram en Bente.

Vanaf de voordeur is het precies tien stappen lopen naar de zij-ingang van de dierentuin.

'En daar moeten jullie als de bliksem een sleutel van hebben,' zegt opa bij het ontbijt.

'Brrhjsdfjhf?!' proest Bram. Zijn boterham vliegt in stukjes over de tafel.

'Niet zo verbaasd, jongen,' zegt opa. Hij vist een korstje uit zijn baard. 'Die ouders van jullie doen al moeilijk genoeg. Wij gaan er hier een feestje van maken!'

Hij rommelt in zijn broekzakken. 'Tadááá!' roept hij. Aan zijn vingers bungelen twee groene keycords met sleutels eraan. 'Eén voor mevrouw.' Opa hangt een sleutel om de nek van Bente. Ze gaat vanzelf een beetje rechter zitten. Alsof ze een medaille krijgt. 'En één voor meneer!'

Bram straalt. 'Bedankt, opa,' zegt hij.

'Ik zou maar nergens voor bedanken,' zegt opa. 'Want ik ga schandalig misbruik van jullie maken.'

Bente en Bram grijnzen.

‘Hokken schoonmaken, olifantendrollen wegbrengen, zebra’s borstelen,’ somt hij op.

Bente en Bram grijnzen nog breder.

‘Haaien voeren, flamingo-eieren rapen, aardvarkens knuffelen...’

Bente en Bram kunnen niet breder grijnzen.

‘En dan kan ik ondertussen koffiedrinken bij dikke Nel in de kantine.’ Opa glundert. ‘Want het is eigenlijk onbehoorlijk dat een oude man als ik nog dierenverzorger is.’

‘Zéker, opa,’ zegt Bente.

‘Héél onbehoorlijk,’ zegt Bram. ‘Doe jij maar lekker rustig aan.’

‘Jammer dat jullie straks naar school moeten,’ moppert opa.

Bente en Bram zwijgen. Dat waren ze eventjes vergeten. Per ongeluk expres. De zomervakantie duurt nog maar anderhalve week. Daarna moeten ze naar school. Een nieuwe school, bij opa in de buurt.

‘Het gaat zo niet langer,’ had pap vorige week gezegd. ‘Wij moeten wat dingen op een rijtje zetten.’ Zijn stem had gek geklonken.

‘En dat kan wel even duren,’ had mam er net zo zachtjes aan toegevoegd.

‘Het is belangrijk dat jullie ondertussen gewoon blijven...’ mompelde pap.

‘... met school,’ fluisterde mam.

Voor het eerst sinds tijden waren ze het eens geweest.

‘Hé, zuurpruimpjes!’ Opa geeft Bente en Bram een stomp. ‘Niet zo piekeren! De vakantie duurt nog lang. Ingerukt. Aan het werk!’

Een goed begin

‘Vier, Kees, het zijn er vier!’

Het is al ver in de middag als er iemand enthousiast op opa af komt stormen. Het is Henk, de dokter in de dierentuin. Hij behandelt tijgers met buikpijn, apen met hartproblemen en slangen met vreemde bulten. Volgens opa heeft Henk de raarste ziekenboek van de wereld.

‘Panter Radja heeft vannacht jongen gekregen,’ zegt Henk hijgend. ‘Met de eerste drie gaat het goed. De vierde is een achterblijvertje.’ Dan pas ziet hij Bram en Bente staan.

‘O, hallo jongens, zijn jullie er ook weer eens?’

Ze knikken.

‘We komen logeren,’ zegt Bente.

‘Een hele tijd,’ zegt Bram.

‘Dat komt goed uit,’ zegt Henk. ‘Ik kan wel wat hulp gebruiken.’

Opa bromt. ‘Ho, Henk, dit zijn mijn hulpies!’

Dan klinkt er zacht gepiep uit het panterverblijf.

‘Ah, lief!’ juicht Bente. Ze wil meteen het hok in stormen. Maar Henk is streng. Niemand mag naar binnen. Zelfs opa niet.

‘De komende maanden moeten ze rustig aan elkaar wennen,’ legt Henk uit. ‘Daarna mag iedereen ze zien.’

Maar op een televisieschermpje achter het verblijf kunnen ze de kleintjes al wel bekijken. Ingespannen turen Bram en Bente naar het tv’tje. Naast Radja liggen een paar donkere hoopjes.

‘Eén, twee, drie... en vier,’ telt opa. ‘Prachtig! Kijk, Radja gaat helemaal goed liggen zodat haar jongen kunnen drinken.’

Henk en opa staan nog even samen te genieten. ‘Schitterend,’ mompelen de mannen. En: ‘Het blijft mooi dit, het blijft mooi.’

Dan staat Henk op. ‘Zo, ik laat ze met rust. Over drie maanden kom ik ze pas weer storen. Dan is het tijd voor de inenting.’ Bente en Bram krijgen allebei een dreun op hun schouders. ‘Die logeerpartij van jullie kon niet beter beginnen,’ zegt hij. ‘Tot later!’ En hij loopt weg. Op naar de volgende patiënt.

Precies tegelijk kijken Bente en Bram elkaar aan.

‘Mogen we achter hem aan, opa?’ vraagt Bente.

‘Ah... toe?’ bedelt Bram.

‘Maar de olifantenhokken dan?!’ protesteert opa. ‘Die zouden jullie toch helpen uitmesten?’

‘Volgende keer, opa,’ zegt Bente ongeduldig.

‘Henk heeft ons ook heel erg nodig,’ legt Bram uit. En hij draait zich al om.

‘Zieken gaan nu eenmaal voor!’ roept Bente terwijl ze wegrent. ‘Die zijn zielig!’

Opa haalt zijn schouders op. ‘Vooruit dan maar,’ verzucht hij. Henk wil net de motor van zijn jeep starten als Bente en Bram komen aanstuiven.

‘Wij...’ hijgt Bram.

‘... willen mee!’ gilt Bente.

‘Ha! Twee charmante assistenten!’ Henk grijnst. ‘Net wat een dokter nodig heeft.’ Hij zwiept de jeepdeur open. ‘Stap maar in, collega’s.’

Bente klimt als eerste naar binnen. Ze zit lekker hoog.

Bram kruipt naast haar. Langzaam rijden ze langs de olifanten en de apen. Bram zwaait naar een groepje kinderen. Die kijken verbaasd. ‘Hártstikke jaloers, natuurlijk,’ verzucht hij tevreden.

‘Eigenlijk is dit mijn ambulance,’ vertelt Henk ondertussen. Hij wijst naar de achterbak. ‘Kijk,’ zegt hij, ‘daar liggen allemaal pillen en spuitjes.’

Bente heeft nog nooit zoiets stoers gezien. ‘Hoe word je dit?’ wil ze weten.

Henk lacht. ‘Door nu alvast goed op te letten,’ zegt hij. ‘Toen ik net zo oud was als jullie, wist ik al dat ik hier dierenarts wilde worden. Ik woonde vlakbij. Elke dag na schooltijd liep ik achter de vorige dierentuindokter aan. Alles wat hij deed, vond ik superinteressant. Toen ik van school was, ging ik diergeneeskunde studeren. Daarna mocht ik hier echt aan het werk.’

‘Heb jij eigenlijk een lievelingspatiënt?’ vraagt Bram, terwijl hij tevreden blijft wuiven naar alle voorbijgangers.

‘De gorilla’s,’ antwoordt Henk. ‘Die beesten zijn zo ontzettend sterk en slim, dat is gewoon fantastisch. Jammer genoeg houden ze niet van mij. Als ze me zien, smijten ze met poep.’

Bente schiet in de lach. ‘Geintje zeker,’ zegt ze.

‘Nee, ik meen het,’ zegt Henk. ‘Ze denken: daar heb je die enge gast weer met zijn verdovingspistool. En ze hebben nog gelijk ook. Ik heb in mijn leven al heel wat apendrollen naar mijn hoofd gehad.’